

κατὰ τὰς πρώτας δε στιγμὰς ἡ περὶ τὴν καιομένην οἰκίαν συρροὴ δὲν ὑπῆρξε μεγάλη. Ἄλλ' ἤδη προσέτρεχον πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Βωβραΐ, πολλοὶ δὲ τῶν εὐπόρων ἀστῶν ἔδραμον νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς τὴν Κ. Δυχαμὲλ καὶ νὰ προτείνωσι φιλοξενίαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα της.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὑπεσχέθην εἰς τὸν γενναῖον αὐτὸν νέον νὰ καταφύγω εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ δὲν ἀναιρῶ τὸν λόγον μου.

Ἐφαίνετο δὲ ἰκανῶς συνελθούσα καὶ δυναμένη νὰ περιπατήσῃ, ἐνῶ ἡ Ἀδριανὴ τούναντιον, ἥτις μόλις ἤρχιζε ν' ἀναλαμβάνῃ τὰς αἰσθήσεις της, οὐ μόνον νὰ σταθῇ δὲν ἠδύνατο, ἀλλ' ἦτο καὶ γυμνόπους. Ὁ Γριβὲ καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπρότειναν δειλῶς νὰ φέρωσιν αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Νοέλ.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν! ἐφώνησεν ὀργίλως ἡ Βρανδέν· νὰ βάλετε τὰ βρωμόχερά σας εἰς αὐτὸ τὸ πλάσμα! θὰ τὸ τσακίσετε χωρὶς ἄλλο. Δὲν σὰς χρειαζόμεθα! Φύγετ' ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ ἡ ἀνδρόγυνος ἤρπασε τὴν Ἀδριανήν, τὴν ἐτύλιξεν ἐντὸς τῆς ποδιάς της, καὶ τὴν ἀπεκόμισεν ὡς θ' ἀπεκόμιζε τροφὸς κοιμώμενον βρέφος.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐκίνησαν, ὅπου διέβαινον, βαθυτάτην συμπάθειαν· ἀλλ' οἱ συνοδεύοντες αὐτὰς ἀπεμάκρυνον φρονίμως πάντας ὅσοι ἐζήτουν νὰ τὰς σταματήσωσιν, ἵνα μάθωσι λεπτομερείας ἢ ἐπιδείξωσι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν. Οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸν οἶκον, φωτιζόμενον ἔτι ὑπὸ μίας λυχνίας καὶ ἀνοικτὴν ἔχοντα τὴν θύραν.

Ἐνῶ δὲ εἰσῆρχοντο, γέλωσ αἰφνίδιος ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ Φακινέτα προσήγγισε περιέργως.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν, αἱ κυριαὶ τῆς Μεγάλης οἰκίας ἔρχονται εἰς τοῦ Νοέλ! Ἄλλο πάλιν τοῦτο! Δὲν ἀνέβηκαν λοιπὸν εἰς τὸν οὐρανόν;

— Τί θέλεις αὐτοῦ, καὶ τί σὲ μέλει σένα, ἀνόητη; εἶπεν εἰς αὐτὴν τραχέως ἡ Βρανδέν. Δὲν φταῖς ἐσύ· φταῖν' ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἀφίουν νὰ γυρίζῃς καὶ νὰ περιπαίξῃς, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος λυπάται... Ἔλα! δεῖξέ μας τὴν ράχιν σου.

Κ' ἐκινήθη ἀπειλητικῶς.

— Οὐ! τί κακὴ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Βρανδέν! Ἐφώνησεν ἡ παράφρων ὑποχωροῦσα δι' ἐνὸς ἄλματος. Αἱ κυριαὶ τῆς Μεγάλης οἰκίας εἶνε φιλενάδες μου, ἀγαπητὴ! Πάντοτε μοῦ λέγουν ἕνα καλὸν λόγον, ἢ μοῦ δίδουν κανένα γλυκίσμα... Καὶ κάμνετε τώρα τόσον κακὸν δι' ἕνα σπῆτι ποῦ καίεται; Νὰ πῶ ἐγὼ ἕνα τραγουδάκι καὶ νὰ σβύσω τὴν φωτιὰν εἰς τὴν στιγμὴν· τώρα νὰ ἰδῆτε!

Καὶ ἀπεχώρησεν ἄδουσα μεγαλοφῶως, ἀλλὰ τὸ ἄσμά της οὐδεμίαν εἶχε μαγικὴν δύναμιν, διότι ἡ πυρκαϊὰ ἐπέτεινετο ἔτι βιαιότερον.

Ἐνῶ ἡ Βρανδέν ἀνέβαινον ὅπως ἐγκαταστήσῃ τὰς κυρίας ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ Νοέλ, ὁ ὁδοστάτης καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας ἔμειναν κάτω.

— Γριβέ, ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, ἀκουσες τί ἔλεγε τὸρα ἡ κουτὴ;

— Τρελλόλογα! ποῖος τὰ προσέχει;

— Ἔτσι αἶ; Ἐσύ, καῦμένη Γριβέ, τὴν δουλειὰ ποῦ κάνεις, δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἦσ' ἐξυπνος. Κουβαλεῖς ἄμμο ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τὸ ἀμαξάκι σου, τσακίζεις λιθαράκια, . . . σὲ φθάνει. Ἐγὼ ὅμως γυμνάζω ἀδιάκοπα τὸ μυαλό μου. Αὐτὰ τὰ ζωντόβολα, βλέπεις, εἶνε πονηρά, καὶ κάνουν ὅτι μποροῦν νὰ γλυτώσουν τὸ κεφάλι τους. Ἀλλὰ κάθε κεφάλι εἶνε γιὰ μένα εἰκοσιπέντε λεπτά, κ' ἔτσι, βλέπεις, μὲ κάνει νὰ γυμνάζω τὸ δικό μου κεφάλι.

— Καὶ τί θέλεις τώρα, Γιάννη, νὰ πῆς μ' αὐτά; ἠρώτησεν ἀνυπομονῶν ὁ ὁδοστάτης.

— Μὴ θυμῶνης! πῶς εἶσαι τάχα ὑπάλληλος τοῦ δημοσίου, ἔμπορῶμε νὰ γελάσωμε καὶ μιὰ στιγμὴ. Ἐσθυμαίνομε τὴ φτώχια μας. Νὰ σοῦ πῶ, τὸ λοιπὸν. Αὐτὴ ἡ Φακινέτα, ἡ τρελλή, ἀρχίζει νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ. Τρέχει ἀπὸ 'δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ νύχτα ἡμέρα, λέγει ὅτι τῆς καπνίσῃ, γελάει καὶ τραγουδεῖ ἀδιάκοπα...

— Τί; μὴ σοῦ πέρασε, πῶς ἡ Φακινέτα ἠμπορεῖ; . . . Αὐτὴ δὲν κάμνει κακὸν κανενός.

— Μπορεῖ, Γριβέ, μπορεῖ! Ἀλλὰ ποῖος ξέρει τί διαβολοειδέαις μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπὸ ἕνα μπουμπουνισμένο κεφάλι; ἐγὼ κἄτι μυρίζομαι.

— Καὶ σύ, βλέπω, δὲν ἔχεις κεφάλι, καῦμένη Γιάννη. Ἄς εἶνε πὲς ταῖς ὑποφίαις σου τοῦ Κ. Νοέλ. Αὐτὸς θὰ καταλάβῃ, γιατί καὶ ἐξυπνος εἶνε καὶ καλός· καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε λίγο πρᾶγμα. Ἐέρεις, Γιάννη, ὅτι εἰς αὐτὸν χρεωστῶ τὴν θέσιν μου; Πενῆντα πέντε φραγκάκια τὸ μῆνα, χῶρια τὰ τυχηρά.

— Κ' ἐγὼ, ἂν δὲν μοῦ βρισκότουν αὐτὸς ἔς τὴν ἀρρώστια τῆς μάνας μου, τί θὰ γινόμουν; Τί λαμπρὸ παλληκάρη! Εἶδες ἀπόψε, Γριβέ, πῶς ἔπεσε μέσα ἔς τὴ φωτιὰ; Ἄγιος ἄνθρωπος! Ὅσακις οἱ δύο φίλοι ὠμίλουν περὶ τοῦ Νοέλ Λετελιέ, ὠμίλουν ἐπὶ πολὺ. Διεκόπησαν ὅμως ὑπὸ τῆς Βρανδέν, ἥτις ἤλθε φέρουσα εἰς αὐτοὺς διαταγὰς πρὸς ἄμμεσον ἐκτέλεσιν.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἄσπρον εἶνε ἡ ἀναχωρὴ τῶν ὄπλων ἐν τῷ ἀγῶνι περὶ ὑπάρξεως.

Καὶ οἱ γλυκύτεροι τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ πικράνωσι τὴν ὑπαρξίν ἄλλων.

Ἡ περίστασις δὲν κάμνει μόνον ληστὰς ἀλλὰ καὶ μεγάλους ἀνδρας.